

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ЛЕНІНСЬКОГО КОМСОМОЛУ

Рів видання XI

№ 130 (1298)

ЧЕТВЕР

29 ЖОВТНЯ

1970 р.

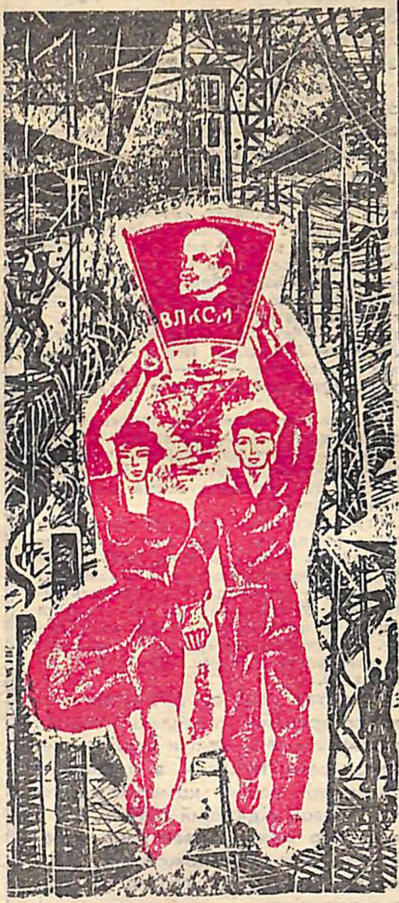
Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАНТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНІЗМ

ІМ. ДІДЧИЖЕВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Валерій ГОНЧАРЕНКО.

Мільйонногосий монолог

Коли юнь завітчу тривогами
Синій обрій лукий на сході,
Ми стаємо тоді дорогами,
По яких сто віків проходять.
Здрастуй, завтра! Ліси і сквери
Піднімаєм на плечі дужі.
Ми твої відкриваєм двері,
Щоб свої розкривати душі.

Так, ми вперті, семидесяті,
Ми відверті не для бравади.
Кулаки наші не роззняті,
Коли в біб ми йдемо за правду.
Ви прислухайтесь! В синій музиці
Днів зривається світле листя,
І, як ріки, збігають вулиці
В океан голубого міста.
Ми його будували з променів,
З комсомольських пісень і весен.
В нього наші вселились спомини,
Як вселяються люди чесні,
В кого ж серце, як день
затемнений,
Той не зможе збагнути нас...
Нам програму устами Леніна
Урочисто диктує час.

ПРИЛІТАЄ слова поета «Комунізм — це молодість світу, і його будувати молоді» стали своєрідним лейтмотивом біографії комсомолу, день народження якого країна відзначає сьогодні. І якщо думками повернутися до тих днів, коли народилася бойова спілка пролетарської молоді Країни Рад, простежити її славетний шлях крізь роки воєнних випробувань і трудових перемог, то знову й знову мимоволі згадуєш ці рядки поета. Так, молода зміна Країни Рад завжди була і залишається на передньому краї боротьби за утвердження світлого ідеалу людства — комунізму.

На червоних полотнищах перших комсомольських прапорів були накреслені слова: «Майбутнє належить нам»... 29 жовтня 1918 року на Першому Всесоюзному з'їзді Співлок робітничої і селянської молоді в Москві була створена РКСМ. «Тоді нас було 20 тисяч», — писала «Правда» в жовтні дев'ятнадцятого. Зараз у комсомолі 29 мільйонів юнаків і дівчат.

«Нас водила молодість в шабельний похід»

Ці слова з поеми Едуарда Багрицького ввійшли в літопис комсомольської слави революційної пори. То були дні, коли сам вступ до комсомолу означав для молоді бути готовим йти на фронт. «Разом з комсомольським квитком ми одержували гвинтівку і листів патронів», — писав про ті дні Микола Островський. В Червону Армію йшли цілими комсомольськими організаціями. Нерідко на забитих дошками дверях райкомів стояли короткі написи: «Всі пішли на фронт». Імена сотень і тисяч їх, молодих людей із серця Давко, навечно вписані в біографію комсомолу.

Серед них — Алісатій Понов, комісар комсомольсько-молодіжного загону особливого призначення, який прославився в боях за визволення Донської області від банд Краснова. Про хоробрість 18-літнього комісара Невельського полку, робочого хлопця з Петровграда Олександра Кондратьєва на Східному фронті ходили легенди. Всього 21 роки було Миколі Шорсу, коли він загинув у боях під Коростенем, і 26 — Сергію Ілаю, спаленому в топці паровоза японськими інтервентами.

Одержуючи комсомольські путівки на Всесоюзні будови, можливо, не всі юнаки і дівчата 70-х років знають, що такі документи вперше з'явилися на початку громадянської війни. Одна путівка була знайдена на грудях по-звір'ячому закатованого козачківськими комсомольцями: «Пред'явник цього Яків Андоуров направляється на боротьбу з Колчаком».

Тисячі комсомольців віддали своє життя, захищаючи революцію. На зміну загубленим воїнам ставали в стрій нові тисячі юних пролетарів.

«Наш паровоз, вперед лети!..»

Ці слова з пісні, яку склали комсомольці київських залізничних майстерень у 20-і роки, особливо яскраво характеризують мирний період життя молоді. Ледве скинувши шинелі, тисячі юнаків і дівчат одягли робочі спеціалісти. Програмою їхнього життя стала промова В. І. Леніна на III з'їзді РКСМ.

Самовіддано працюючи на фабриках і заводах, комсомольці одночасно навчалися. Навчалися у загальноосвітніх школах, у школах фабрично-заводського учнівства, на робітфаках. До речі, перший робітфак був відкритий у Москві з ініці-

ми підємо на штурм висоти. Прощу і мене зарахувати комсомольцем». Такі заяви стали зараз документами музеїв комсомольської слави. Їх знаходять слідопити, хто народився після сорок п'ятого, ті, хто наслідує славу героїв.

А чи можна забути молодих героїв тилу? 200 процентів плану взявся давати щоденно кожний комсомолець підприємства Уралу. На колгоспних полях комсомольці добувалися таких урожаїв, котрих не було і в мирний час. На кошти, зібрані молоддю у фонд оборони, були виготовлені і громилли ворога танкова колона «Хабаровський комсомолец», ланки бомбардувальників, гармати і міномети...

Цілина

Нові пісні склав комсомол в ритмі мирних будов. Пам'ятаєте: «Едем мы, друзья, в дальние края? Цілина...»

Яскрава сторінка героїко-романтичних буднів. Зараз хіба що в архівах та на сторінках книг з історії молодіжного руху країни зустрінеш таку об'яву: «В зв'язку з тим, що чотири (закреслено, зверху написано — п'ять) члени (ів) ВЛКСМ на чолі з секретарем йдуть за закликом партії, на 25 лютого о 18.00 призначаються комсомольські збори. Порядок денний: 1. Довибори комітету ВЛКСМ; 2. Проводи комсомольців, що йдуть на освоєння цілинних земель».

У середині 50-х років такі об'яви були характерною прикметою комсомольських буднів. Уже за перші три роки молоді освоїла на Сході країни 36 мільйонів гектарів цілинних і передельних земель, створила сотні нових радгоспів. Ось що крилось за рядком популярної пісні.

Країні свої якості молода зміна Країни Рад проявляє і нині в щоденній праці на полях колгоспів і радгоспів, в цехах підприємств, на відповідальних будовах п'ятирічки.

В літописі добрих справ комсомолу записані назви найбільших будов на Манглішакі в Англії, в Кіришакі в Сумгаїті, в Норильську і багатьох інших куточках країни. Поділяється економічну карту СРСР: на ній позначено сто будов, над котрими шефствує Ленінський комсомол у нинішньому році. Про них знає вся країна: це — Волзький автомобільний завод і Воскресенський хімікомбінат, Білібітська атомна електростанція і Токтогульська ГЕС...

Коли Юрій Гагарін вийшов на першу космічну орбіту, йому, першопроходцю Всесвіту, було 27 років. Вік комсомольський... Символічно, що на космічних траєкторіях побували знайомі значки з слухомом Ілліча і словом «ВЛКСМ». Ці значки сяють на грудях тих, хто вивчає суворі простори Антарктики і приборкує бурхливі води Ефісею, хто викладає останні шпал на комсомольській залізничці Бейнеу-Кунград.

Листопадний Пленум ЦК КПРС, що відбувся нинішнього літа, націлив молоді на нові трудові подвиги... Літопис комсомолу продовжується в щоденних звершеннях мільйонів наших ровесників.

...І ЙОГО БУДУВАТЬ МОЛОДИМ

тив студентів-комуністів Комерційного Інституту.

Комсомол будувач Кузбас і Магнітку, Дніпрогес і Комсомольськ-на-Амурі. Комсомол брав активну участь у здійсненні рішень XV з'їзду партії про колективізацію сільського господарства.

На священну битву

На священну битву з фашистською силою темною стали в один ряд вестерни революції і вчорашні школярі. «Тільки вперед, тільки на ліпше вперед!» — цей заклик Миколи Островського став девізом кожного комсомольця.

Як і в післяреволюційні роки, йшли на фронт цілими комсомольськими організаціями. Серед перших героїв війни був відомий вихованець комсомолу, ще та ранній гітлерівський літак у нічному бою, льотчик Віктор Талаліхін. Імена Олександра Тіпанова і Зої Космодем'янської, Олега Кошового і Олександра Матросова, Марії Мельниківської і Антоніни Петрової і багатьох інших назавжди вписані в Книгу слави комсомолу.

А скільки перед вирішальними битвами було подано заяв у комсомольські організації, подібних тим, які написав у сорок другому снайпер Петро Заруба: «Всі мої 29 товаришів-комсомольців. Сьогодні

Асамблея молоді світу

БУДАПЕШТ, 26 жовтня, кор. ТАРС А. Семінов передає: В Будапешті сьогодні урочисто відкривалась VIII Асамблея Всесвітньої Федерації Демократичної молоді.

Гасло Асамблеї — «За антиімперіалістичну єдність молоді світу» прикрашає сцену залу Палацу культури будівельників, де працює Асамблея. Тут за столами президії на урочистому відкритті разом з керівниками ВФДМ зайняли місця заступник голови уряду УНР М. Айтат, голова виконкому міської Ради Будапешта І. Шарлош, глава делегації радянської молоді, перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников, член радянської делегації льотчик-космонавт СРСР А. В. Філіпченко та інші почесні гості.

Про відкриття Асамблеї співіспівують фанфари. Під склепінням залу звучить мелодія гімну демократичної молоді. Делегати і гості дружно підхоплюють його.

Коли затихають останні звуки гімну, з трибуни Асамблеї зачитується вітальне послання її делегатів від голови президії УНР П. Любошиці. Ми з довірою і надією стежимо за вашою роботою, гоноряться в посланні. Ми знаємо, що хоч делегати прибули сюди із різних країн світу і говорять різними мовами, всі вони пройняті духом готовності до єдності, до по-людських дій.

(Закінчення на 3-й стор.)

Перші кроки завидні

Іх трудова біографія тільки починається. Школа, профтехучилище, заводський цех — ось і всі сторінки до портрета колективу їх комсомольсько-молодіжної бригади. Але вже перші кроки цих молодих робітниць завидні. Вона, їх ватажок Тетяна Іванченко, запропонувала будь-що закінчувати зміну з перевиконанням завдань. І ось за словом — ділом. Щодня червонопорівняють чують: Бригада Іванченко виконала літатори змінних норми. А в «Білишківці»: «Кожна з дівчат замість 300 виготовила 500 деталей».

Групкомсорг бригади Світлана Бондаренко:

— У комітеті комсомолу ми підраховували, що квартальне завдання нового року є можливість виконати в лютому.

І дівчата стараються. Що не день, то й повинна в комсомольсько-молодіжній бригаді, що не зміна — то новий показник у праці.

На знімку: Т. Іванченко, С. Бондаренко, К. Бондаренко.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Сьогодні ці дітвара — старші учениці Бобринецького СПТУ. У майбутньому Людмила Чикиріна (зліва) і Віра Камінська стануть механізаторами широкого профілю. Фото В. КОВПАКА.

ДЕНЬ ЗА ДНЕМ

В. М'ЯСНЯНКИН,
перший секретар Олександрійського міського комсомолу

Рівно десять днів тому, 19 жовтня, стало відомо, що Олександрія виконала п'ятирічку. І хоч знехоті внесок у це досягнення своїх комсомольців, проте хочеться ще і ще раз простежити шлях, яким ішли ми до свого рубежу.

Олександрію іменують молодіжним містом. Бо серед тих, хто множить її славу, — 50 процентів молоді.

Візьміть гордість нашу — електромеханічний завод. Чи швейну фабрику. Чи Голозівський, Морозівський або Бандурівський вуглерозрізи. Більша частина робітників на цих підприємствах — комсомольського віку. Отут, мабуть, і секрет успіху. Бо все, що робиться, робиться з молодечим запалом.

Ось приклад. Першою завершила п'ятирічку В. Фатченко. Вона працює швачкою на швейній фабриці. Партийдорганізація зовсім недавно прийняла її кандидатом у члени КПРС. А трохи раніше цю дівчину було обрано депутатом обласної Ради. І те, що Валя у квітні вже почала працювати в рахунок нової п'ятирічки, було не чим іншим, як відповіддю на високе довіря.

Звичайно, важко розповісти про трудові подвиги кожного комсомольця. Та я й не ставлю собі за мету це завдання. Хочу сказати лише, що п'ятирічка, як ніколи, була насичена подвигами великої ваги.

Підготовка до 50-річного ювілею Великого Жовтня. Всі 34 комсомольсько-молодіжні колективи

включились у змагання за право називатись іменем 50-річчя Жовтня. Кращих успіхів у цьому змаганні добились молодіжні зміни і бригади шахти 2-3, Бандурівського вуглерозрізу, заводу підйомно-транспортного обладнання, електромеханічного заводу, міськзмішторгу та швейної фабрики. А комсомольсько-молодіжна бригада електровоза, яку очолює Ми-

кола Устенко, з Бандурівського вуглерозрізу, нагороджена пам'ятним вимпелом ЦК ЛКСМУ. Бригада Адольфа Карпенка з шахти 2-3 — пам'ятним прапором обкому комсомолу.

Підготовка до півстолітнього ювілею комсомолу також увійшла славною сторінкою в літопис трудових звершень комсомолу Олександрійщини. І як тут не згадати чотириох з половиною тисяч комсомольців з числа учнів шкіл та середніх спеціальних учбових закладів. Це на її рахунок сотні тонн зібраного металоліому і макулатури, масова участь у суботниках і неділях.

Застільником всіх хороших справ завжди був індустріальний технікум. Він першим включився в організацію студентських будівельних загонів. Потім їх ініціативу підтримали учні медичного, педагогічного та культосвітнього училищ. В студентській будівельній загоні ввійшли також школярі. Під час літніх канікул вони працювали на будівництві різних об'єктів.

Сьогодні ми можемо з певністю сказати, що у достроковому виконанні олександрійцями п'ятирічки помітна частка належить учнівській молоді.

День за днем, рік за роком наближали нас до однієї з найзнаменніших дат — 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Підготовка до відзначення цієї події — це ще один неогіненний вклад у дострокове виконання п'ятирічки.

Візьмемо знову електромеханічний завод. Одинадцять комсомольсько-молодіжних колективів боролися за звання бригади «100-річчя з дня народження В. І. Леніна». Одинадцять цих бригад виконували норми на 130—140 процентів. Деякі з них працювали з особистим клеймом. Ініціатором цього почину стала бригада слюсарів по гетинаксу, яку очолює

Борис Кривоконь. Цей колектив, до речі, в минулому році засвітив вогні новорічної ялинки 25 грудня. В день народження вождя всі комсомольці заводу працювали на заощаджених матеріалах.

Зараз комсомольці і молодь заводу працюють під девізом «Перетворимо кожен передз'явський день в день ударної роботи і відмінного навчання».

У передз'явське змагання включилися всі, без винятку, виробничі колективи міста. І ось останні підсумки. У змаганні на кращий колектив (електромеханічний завод) за III квартал переможцем вийшла бригада намотиць Алли Юзєнко. Друге місце було присуджене бригаді Бориса Кривоконя і третє — бригаді електромонтажників Людмили Ломпінної. Норми виробітку цих колективів — 125—130 процентів, задача продукції з першого представлення.

Високу організованість проявив колектив цього підприємства на комуністичному суботнику, присвяченому 50-річчю промови Леніна на III з'їзді РКСМ. Всі зароблені кошти пішли у фонд п'ятирічки.

Серед комсомольців райенергоуправління розгорнулось змагання за право називатись бригадою імені ХХІV з'їзду КПРС. Основною умовою змагання тут поставлена економія і бережливості матеріалів. У підсумках за III квартал перше місце зайняв колектив енергоцеху. Бо економія матеріалів тут складає 94 карбованці, а норми виробітку — 102 проценти.

Ось так день за днем, краплина по краплині повнілась копилка п'ятирічки. Але успіхи наші нас не заколисали. Навпаки, в одинадцять тисячній нашій комсомольській організації відчутний підйом. І з певністю можемо сказати, що в наступній п'ятирічці комсомол Олександрійщини буде стояти на тих же позиціях.

Міськомком комсомолу, в свою чергу, не пустив свою роботу на самоплив. Ми нещодавно провели зліт молодих спеціалістів і передовиків виробництва. Мета цього зльоту — виявити недоліки, які заважають їм у виконанні взятих зобов'язань. Широко і відверто була ця розмова. І міськомком комсомолу разом з партійними та комсомольськими організаціями підприємств взяв під особливий контроль цей контингент робітників.

Зараз ми готуємось до проведення науково-теоретичної конференції з проблем автоматизації та механізації виробничих процесів. Словом, тримаємо ввічливий курс на безперервне підвищення продуктивності праці.

ЗАСВІТИВСЯ ВЧИТЕЛЬСЬКИЙ „ВОГНИК“

В міському клубі щойно закінчилась лекція, і в фойє одразу почались танці.

— От вміють вони організувати дозвілля, — почуєш од місцевих вчителів, які стояли осторонь. — А в нас все ніколи. Зранку і до вечора в школі, а потім — сідаєш за шкільні.

То — у Вільшаниці...

Про цей випадок мимоволі я згадав, завітавши минулої суботи в Кіровоградську середню школу № 11. Там, в актовому залі, мав розпочатись вчительський «Вогник». Зі сцени вже почуєш медодічний вальс. А за блакитні столики всідалися педагози, їх гості. Спалахнула, нарешті, люстра, і погляди всіх спрямувались в той бік зали, де на довгому столі були

виставлені різноманітні торти, бісквіти, інші домашні вироби найкращих молодих господинь. Як потім з'ясувалось, за кілька днів до «Вогника» було оголошено конкурс на краще приготування кондитерських виробів, сервіровку стола. І ось поважне журі вишачає переможців. Першу премію рихтують Людмилі Абрамовій, яка спекла найсмачніші пироги з сиром, гречкою та часником. А другим призером була Сталіна Малінька. Похвалу адресували їй за те, що зуміла оздобити «осінню» блуду, на якому рожевіли бісквіти-гриби, обкладені солодкими джигачками. Третім призером була Ольга Шварц, яка здивувала учасників «Вогника» своїм молочним тортом.

Поздоровили переможців. І вже «експонатні» виставки перемістились на столики гостей.

Прозвучали акорди шопенівського вальса. Ведуча Ніна Григорівна Рибкіна представила своїм товаришам кращого модельєра міста Л. П. Іллєнчу. Вона роз-

повідає молоді про нові моди осіннього сезону, згадує про прогнози на наступний рік. Знову звучала музика. А бібліотекар школи, дипломант Харківського Інституту культури В. Волгіва збирається визначити кращих ерудитів школи. І вже майстерністю міряються співаки. Серед солістів найвищу оцінку отримує виконавець естрадних пісень Анатолій Витреб. Українські народні пісні виконують Т. Тинченко, О. Рилова, Л. Демченко, Н. Рибкіна, С. Гейдальберг. А Лариса Кочурян читає вірші О. Твардовського. Потім всі збираються в танок.

І отак до пізньої пори. Організатори цього «Вогника» Н. Рибкіна, В. Волгіва та інші комсомольські активісти визначили найбільш активних учасників вечора, пригостили вчителів смачними припінками, тортами, солодкими десертами наноями. І одразу ж радийся зі своїми гостями, як їм краше організувати черговий «Вогник».

М. ВІНЦЕВИЙ.

ДИПЛОМАНТ ВДНГ

— Чи вдома ваш Борис? — переступила поріг сусідка. Ксенія Василівна зустріла її посмішкою:

— Що, знову щось з телевізором?

— Та так... Може, ще раз виручить?

Борис Гутварев мовчки взявся за інструмент. Йому не в дівину, що сусідка поприятельському звертається до нього, коли треба полагодити приймач, телевізор, інший електричний прилад. І робить він це завжди охоче. Така вже вдача в хлопця товариська. Та й цікаво знати, а де ж воно замкнуло, знайти причину, відживити прилад. Єдиний раз відмовився допомогти ще й дверима грюкнув. Це тоді, коли за послугу йому запропонували гроші. Потім, звичайно, вибачились, але неприємний факт був.

— Наш дипломант ВДНГ, — відрекомендував Бориса Гутварева секретар ко-

митету комсомолу заводу тракторних гідроагрегатів Віталій Дубницький.

Центральна вимірювальна лабораторія заводу, де нині працює Борис, після гуркоту цехів здавалась надзвичайно затишною. Як живі, коливалися стрілки на приладах. Не спеціалістові годі було розібратись в їх призначенні, але Борис пояснював дуже популярно. І поступово вимальовувались функції приладу активного контролю АК-3, ставали яснішими поняття і назви «електронний потенціометр», «спектральний аналіз» та інші. Звичайно, головною метою було знайомство не з процесом роботи, хоч без нього важко пізнати того, хто її виконує. Цікаво було познайомитись з Борисом Гутваревим. І ось він перед нами, невисокий, з лагідними живинками у допитливих очах, зовсім юний. Не вірилось,

„ЗА ПЛЕЧИМА- ВЕЛИКІ РОКИ...“

Повінь червоних гвоздик заповнила заводський Палац культури імені Жовтня. Вони в руках юнаків і дівчат, ветеранів праці. А вгорі пламеніє пурпурово: «З днем народження тебе, комсомол!»

За плечима великі роки. Переможці майбутнього зустрінем. Та залишилися ти навічно, Комсомол, вісімнадцятирічним!

Летять в зал урочі слова зі сцени. Так почався вечір комсомольців і молоді заводу «Червона зірка», присвячений 52-річчю Ленінського комсомолу. В президії — комсомольці-активісти, представники партійної організації, бригадири комсомольсько-молодіжних бригад, ветерани праці і комсомолу, передовики виробництва, і перші слова вітання — почесному гостю вечора, ветерану Ленінського комсомолу, одному з організаторів комсомольського

осередку на заводі — Петру Васильовичу Сидяку.

— Багато юнаків і дівчат заводу носять високі звання ударників комуністичної праці, мають нагороди. Нам, ветеранам, радісно бачити, що росте гідна зміна, — схвилювано говорить Петро Васильович.

А у відповідь, як клятва на вірність дорогим батьків, традиційним поколінням Корчагіна, Кошового, Гагаріна, звучить рапорт комсомольсько-молодіжних бригад:

— Плучи назустріч ХХІV з'їзду Комуністичної партії, ми щоденно виконуємо норми на сто двадцять — сто п'ятдесят процентів, — від імені бригад заявляє бригадир автоматників метизного цеху Олександр Запіла.

Колектив бригади, яку він очолює, один з кращих на заводі. В переддень роковин комсо-

молу заводом ЛКСМУ підбив підсумки соціалістичного змагання за 9 місяців. Перше місце одностайно присудили бригаді Олександра. Її продукція — лише відмінної якості, середній місячний нормовиріботок — 182,7 процента, за 9 місяців експлуатації інструментів — 115 карбованців. Хороший подарунок своєму святу підготували метизники — гідний комсомольців.

Перше місце в основних цехах зайняла бригада електрозварювальників механо-складального цеху № 1, де бригадиром Віктор Недопас. Переможцем змагання визнано також плавильню дільниці ливарного цеху ковкого чавуну, на якій працюють комсомольсько-молодіжні бригади Георгія Дудинка та Віктора Корсунова.

Іменинниками почували себе

того святкового вечора колективи - переможці. Про їх трудові досягнення дізналась велика аудиторія молодих червонозорівців, а секретар партійної організації заводу С. С. Липовиченко вручив їм почесні нагороди — вимпели заводського комітету комсомолу.

Незабутнім став урочистий вечір в заводському Палаці культури для багатьох молодих машинобудівників. Комсомольська сім'я червонозорівців одержала юне попівнення: Валерію Непокриту та Миколі Лисяку комсомольць-ветеран П. В. Сидяк вручив комсомольські квитки.

Поздоровити своїх старших братів прийшли піонери. А на закінчення урочистого вечора відбувся концерт заводської художньої самодіяльності та показано художній фільм.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комуніста».

ДО СЛАВИ ТРУДОВОЇ — СЛАВА СПОРТИВНІЙ

Хто йшов за Посуньком?

Все почалося з перших пошуків молодого викладача Кіровоградського педінституту Володимира Язловецького. Він з неабияким захопленням взявся збирати матеріали про спортменів, які прославили наш край у перші післяжовтневі роки. Архівні знахідки в музеях, давні газетні матеріали, зустрічі з першими комсомольцями Кіровоградщини. І ось вже Володимир Язловецький має цілий зшиток документів про Данила Посунька, рекордсмена світу, борця, прославленого богатыря з Мелітополя.

Виступаючи на спортивних вечорах, молодий педагог зрозумів, що юнаки та дівчата неабияк цікавляться своїми земляками, які відзначилися на спортивній арені. І Язловецький тоді прийшов в обласний комітет комсомолу.

— Що як нам одкрити музей спортивної слави Кіровоградщини? На мої знахідки можете розраховувати в першу чергу...

І він почав розповідати про одного з перших комсомольців Кіровограда, фізкультурного активіста В. Звершковського, який в тридцять років працював в центральному дитячому клубі, тренував баскетболістів, лижників, легкоатлетів. Це з його ініціативи було влаштовано декілька агітпробів до Харкова, в різні кінці області. Юнаки та дівчата промчали на лижах сотні кілометрів, вони агітували не лише за спорт, але й кликали своїх ровесників ставати в шеренги молодих активістів, які сприяли свої зусилля на зміцнення Радянської влади в нашому краї...

Володимир Язловецький готував кандидатську дисертацію, і знову збагачував його особистий архів новими матеріалами про спортменів-земляків різних поколінь. З його ініціативи за цю справу взялися й інші викладачі Кіровоградського педінституту, а потім комсомольські активісти Кіровограда, школярі Кіровоградської середньої школи № 6.

Пропозицію молодого педагога було підтримано. Фотознімки, численні газетні матеріали, листи, розповіді комсомольців двадцятих і тридцятих років знайшли своє місце на просторах стенда, діаграмах.

І ось вже в Кіровоградській школі № 6 — повинна відкривається музей спортивної слави Кіровоградщини.

І перші експонати — то розповіді про Данила Посунька і його ровесників, спортсменів нашого краю, які захищали честь України на всесоюзних спортивних змаганнях. Привертає увагу документ про організацію комсомольського спортивного клубу. Підкреслено газетні рядки: «На зміну екс-макабістам виступив спортивний гурток клубу комсомолу». І повідомляється, що перші призи 1925 року на легкоатлетичних змаганнях округу вручені представникам комсомольського клубу. Потім розповідь про спортсменів 5-ї кінної школи, яка 17 травня виступає на повільній олімпіаді і виборює призові місця «в кішках та підних поєдинках».

Знову і знову зростає масовість в різних спортивних колективах. У 1927 році, як відзначається в газетних матеріалах, в місті було дванадцять баскетбольних команд. Крайні з них — спортсмен-металіст і представник ОСФК. Серед школярів відзначилися представники УДК і трудової № 3.

Третій стенд — то матеріали 1929—1935 років. Найскраповіші фотодокументи про вихованців В. Звершковського. А потім про Д. Медведєва, голову спортивного товариства «Динамо», який долав чимало зусиль для зміцнення спортивної бази в місті, організації масових змагань спортсменів. Потім його вихованці були в перших шеренгах борців нашого краю, коли почалась жорстока війна з німецько-фашистськими загарбниками. Попереду йшов

він — Герой Радянського Союзу Д. Медведєв, в загонах молодих звитязців були молоді гімнасти брати Маркітани, які полягли смертю хоробрих далеко од рідного дому. І слава йшла про Героя Радянського Союзу І. Фісановича, капітана другого рангу, командира підводного човна...

Загарбники погналі до його лігва. І знову в Кіровограді організовується робота в спортивних товариствах, клубах. Як свідчать стенди 1941—45 років, кіровоградці захоплюються кульовою стрільбою, парашутним спортом, класичною боротьбою, легкою атлетикою. Наприклад, за дев'ять місяців 1944 року в області було підготовлено 6 тисяч спортсменів-зачіпків, 4 тисячі юнаків записалися в секції класичної боротьби, більше тисячі тренувалися на водних станціях. А вже через два роки знову вирішили організувати масові лижні пробіги. І лише в одному з них взяло участь 75 тисяч юнаків та дівчат.

Окремий стенд — то про спортсменів десоціалізації. В першу чергу фотознімки лінійного почесного майстра спорту Івана Вільного, який зі своїми ровесниками в перші післявоєнні роки завойовує найвищі призи на чемпіонатах країни з тенісної стрільби. Потім документи про майстрів кінного спорту В. Уткіна, А. Шестакова, Н. Гусельникова, Ю. Холька.

Окрема сторінка на стенді 1954—1960 років про зростання майстерності гімнастів, шахістів, велосипедистів. Привертає увагу портрет І. Бондари, одного з перших чемпіонів країни з класичної боротьби, олександрівця О. Годованого, члена збірної Радянського Союзу, майстра спорту, який був одним з найсильніших спортсменів-підводників...

Тільки фотознімки на стендах музею, що почав створюватися, більше тріхсот. А їх доповнюють фотокопії газетних матеріалів. І все — то яскраві сторінки слави комсомольців-спортсменів Кіровоградщини різних років. Все — то неабияким стимулом для активізації фізкультурно-масової роботи сьогодні, коли комсомол нашої країни відзначає свій 62-й ювілей під дня свого народження.

М. ШЕВЧУК.

м. Кіровоград.

АСАМБЛЕЯ МОЛОДІ СВІТУ

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

З побажаннями успіху виступив потім перший секретар ЦК угорського комсомолу І. Хорват. Після нього представники молоді світу привітали піонери. Вони піднесли кожному з учасників Асамблеї — по червоній гвоздиці.

Наприкінці на урочистому відкритті з привітанням до Асамблеї виступив президент ВФДМ А. Оліва. Він звернув увагу учасників на те, що Асамблея збиралась у той час, коли ВФДМ готується відзначити 25-річчя свого існування. За чверть століття, підкреслює він, ВФДМ стала в ряди найпосладовіших борців за мир, демократію, прогрес, проти імперіалізму.

Гучними оплесками присутні в залі зустріли зачитані привітання на адресу Асамблеї від прем'єр-міністра ДРВ Фам Ван Донга, голови Президії Національного фронту визволення Південного В'єтнаму Нгуєн Хуу Тхо, голови Державної Ради НДР В. Ульбрихта, президента ЧССР Л. Свободи і ряду інших державних діячів.

27 жовтня (ТАРС). VIII Асамблея ВФДМ провела засідання, присвячене солідарності демократичної і прогресивної молоді з героїчною боротьбою народів і молоді В'єтнаму і всього Індокитаю.

Головувачий на засіданні перший секретар ЦК ВЛКСМ Є. М. Тяжельников надав слово міністрові уряду Демократичної Республіки В'єтнаму, главі делегації ДРВ на переговорах у Парижі Суан Тхю.

Суан Тхю виступив подяку молоді світу за підтримку боротьби народу В'єтнаму. Він підкреслює, що в'єтнамський народ сповнений рішучості продовжувати боротьбу як військовими, так і політичними засобами до остаточної перемоги.

На засіданні виступили також інші представники в'єтнамської молоді.

На пропозицію головуючого делегати Асамблеї одностайно прийняли підписані постанови героїчної молоді В'єтнаму, яка бореться проти американських агресорів.

Наприкінці засідання Є. М. Тяжельников закликав в'єтнамських братів, що молоді світу беззастановно зміцнюватиме бойову солідарність з боротьбою всіх антиімперіалістичних сил.

НА ЮВІЛЕЙНІЙ СЕСІЇ ГЕНЕРАЛЬНОЇ АСАМБЛЕЇ

Нью-Йорк. 26 жовтня кор. ТАРС О. Пінаров і А. Воронін передають: на заключному засіданні ювілейної сесії Генеральної Асамблеї ООН 24 жовтня були прийняті три важливі документи:

— Декларація принципів міжнародного права, що стосується дружніх відносин і співробітництва держав відповідно до Статуту Організації Об'єднаних Націй;

— Міжнародна стратегія розвитку для другого десятиріччя розвитку Організації Об'єднаних Націй;

— Декларація з нагоди двадцяти п'ятої річниці Організації Об'єднаних Націй.

У Декларації принципів міжнародного права урочисто проголошено принципи, за якими держави утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як протиприродної неадекватності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим способом, несумісним з цілями Організації Об'єднаних Націй.

Одним з найважливіших підтитульних документів, прийнятих Генеральною Асамблеєю, є Декларація з нагоди двадцяти п'ятої річниці Організації Об'єднаних Націй, яка гласить: Цей документ підсумовує діяльність ООН за минулі двадцять п'ять років і ставить основні завдання на майбутнє.

Вироблення цієї Декларації вимагало значного часу. СРСР, Болгарія і Білоруська РСР як члени Комітету по святкуванню двадцяти п'ятої річниці Організації Об'єднаних Націй внесли проєкт документа, основні положення якого увійшли в Декларацію. Ці положення стосуються необхідності зміцнення міжнародної безпеки, роззброєння, ліквідації решток колоніалізму, боротьби проти расової дискримінації і апартеїду.

Виступаючи на заключному ювілейному засіданні, генеральний секретар ООН У Тан закликав держави — члени ООН подвоїти свою енергію для зміцнення Організації Об'єднаних Націй — міжнародного форуму людства.

ПОДРУЖЖЯ

ОЛЕКСАНДР

Р УСЯВИЙ. Спокійно-розсудливий. Одинадцять літ віджиливав на комбайні. Що над усе любить техніку, свідчать два дипломи «Кращому виробничникові колгоспу імені Петровського».

Двадцять вісім Нестримпо року лінує. Не хочеться розлучатися з комсомолом.

— А ти й не розлучайся, — сказала дружина, секретар комсомольської організації. — Ще хоча б з рік. Мені допоможеш в комсомольській роботі. Треба б нам організувати вечір на честь тих комсомольців, які за віком вибувають із Спільни.

Звичайно, він згоден. Тоня і Сашко вже в дитячих яслах, турбот молодим батькам все додається. А по-

мислами так само до людей тягнуться, і ніколи протягом шести років подружнього життя громадська робота не була причиною сімейних негод.

... І МАРІЯ

МАРІЯ Іванівна працює в Могутнянській школі сім років. Чуйність і запальюча іскра веселощів — ось її найвиразніші риси.

Досвід, набутий у школі, згодився, коли призначили завідувачкою дитсадком.

Щоранку стали бацати її на зелену майданчику в оточенні дітей. Вихователя ще не було, і Марія справлялася з усім одна.

Вечорами — репетиції. Ду-

шу у п'єсі Зарудного «Веселка». І яку радість відчувала, коли дебют виявився успішним.

Довір'я молодій жінці односельчан виявилось тим, що обрали її депутатом сільської Ради.

На одній з нарад секретар партійної організації колгоспу Михайло Тихонович Рубан сказав:

— Без тебе, Маріє, в клубі однаково не обходяться. Так берися офіційно за клубну справу.

Погодилася завідувати клубом.

Д. ТАНСЬКИЙ.

Кіровоградський район.

На фото: Подружжя Красилів — Марія та Олександр.

Фото В. ТКАЧЕНКА.

що поряд з ним за робочим столом сидить його дружина Люба, в вдома чекає донька Анжела.

І вже дивно було чути, двалися на таку лагідність і дачі і надзвичайно мирну і затишну професію, що цей хлопець разом з товаришами-дружинниками втихомирював п'яних бешкетників, як це недавно сталося на одній з вулиць міста. Що, як відповідальний за сектор соціального страхування своєї профгрупи, він ставить питання різко і принципово, захищаючи права робітників.

Борис схилився над приладом і відразу нагадав уважного лікаря біля хворого. Враження це підсилювалося і якомусь урочистістю обстановки, і незвичним приладами, і навіть, халатом його. Але де ж той струмок, з якого почалася велика ріка любові Бориса до своєї професії? Може, це виключність біографії?

Ні. Біографія Гутварєва звичайна для більшості наших юнаків і дівчат. Школа, технічний гурток, потім школа робітничої молоді і завод. Це поки що все, що можна вважати головним в житті молодого робітника. Але були в цьому житті і віхи «неофіційні». Це — перший сконструйований нескладний прилад, потім зібраний радіоприймач, потім телевізор. А вже потім — прилад для випробування трансформаторів і дроселів на короткозамкнуті витки, за що він був нагороджений дипломом ВДНГ в Москві.

— Це не винахід, — зі звичайною скромністю пояснює Борис. — Конструкцію ми знайшли в одному з технічних журналів, а вже потім зробили прилад.

— А що це дає заводу?

— Пояснити нелегко, але суть роботи, що виконує прилад, така. Коли раніше згоріла котушка, скажімо, магнітного пускача, вона просто замінювалась. Тепер же не викидається жодна така деталь.

Та, мабуть, справа і не в конструкції, а в тому, що нове і корисне впроваджується на виробництві. Це говорить про почуття господаря, якого хвилюють турботи заводу, який намагається вишукати невикористані резерви і відшукує їх досить успішно. Лише останнім часом економія від впровадження пристроїв і нововведень Гутварєва склала 1266 карбованців.

Враження схожості Бориса з лікарем не замишало. Здавалося, він весь час тримав руку на пульсі і уважно дослуховувався до чогось. Це, мабуть, тому, що прилади центральної виміральної лабораторії контролюють діяльність виробництва на всьому заводі. В одному цеху вони попереджали аварії, в іншому — вимірюють точність обробки деталей.

— Обдарований робітник, — коротко охарактеризував Бориса інженер лабораторії Т. М. Козедуб.

— І комсомалець хороший, і людина порядна, — додає секретар комітету Віталій Дубницький. — Скільки зусиль доклали, щоб лише оформити стенд до 100-річчя від дня народження Володимира Ілліча Леніна!

Одного погляду на Любу, яка берегла поглядом чоловіка, було достатньо, щоб зрозуміти, що це молоде подружжя живе у повній злагоді і взаєморозумінні. Чомусь уявилися вони за прохідною заводу, коли у парі поспішають додому, де на них чекає маленька Анжела (можливо, тато зробив нову іграшку, у нього руки золоті), і стало приємно, що ось народилася і міститься це одна комсомольська сім'я, що завод став для неї рідним, а вони на ньому — справді дбайливими господарями.

В. ШАРІЯ.

м. Кіровоград.

Запитали і відповіли

— Як зустрінемо ми з'їзд рідної партії? — таке запитання дали самі собі учні Компаніївського ветеринарного технікуму. І тут же відповіли: хоршими оцінками в навчаннях. Це — найперше.

ГОРДИСТЬ ШКОЛИ

Учні першої школи Гайворона тримають тісний зв'язок з своїми земляками — випускниками шкіл, які служать в армії. Цими днями, наприклад, тут відбулася зустріч учнів з Валерієм

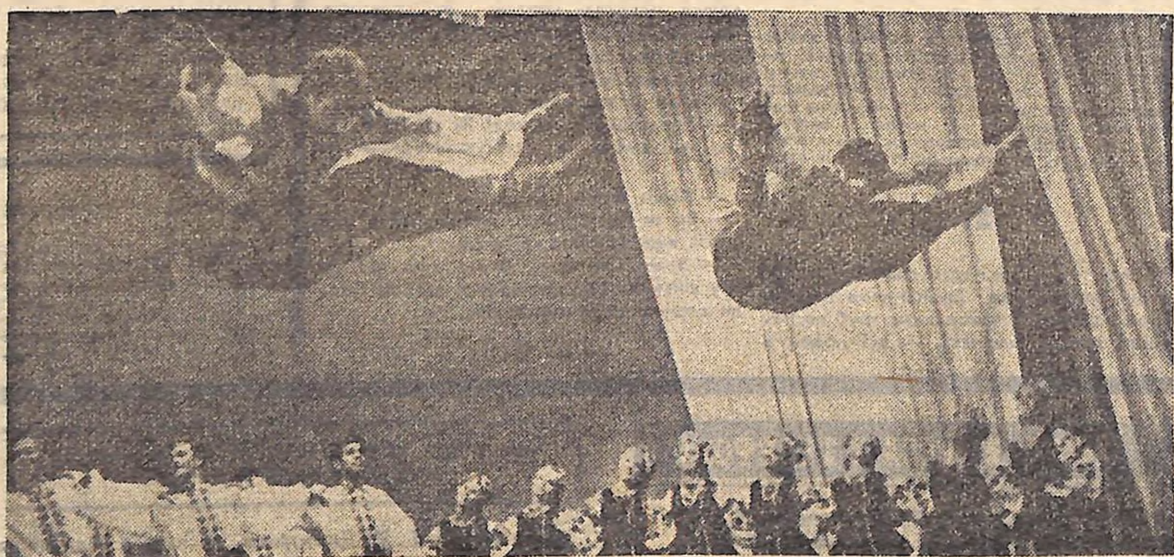
І активною участю в громадській роботі.

Підсумків ми ще не підбивали. Але можна сказати, що всі учні дотримують свого слова — вчать добре. А такі, як Галина Майборода, Галина Гембар, Альбіна Чикирис — відмінно.

М. ПРИШВА, учень 1-А курсу Компаніївського ветеринарного технікуму.

Леонієм, який приїхав у відпустку. На почесному місці в шкільному музеї бойової та трудової слави розмістився стенд, де вміщено матеріали про випускників. Ось у службовій формі портрет Віктора Яремковського.

А далі — фотографії Віктора Гаврилова, Володимира Цимбала, Петра Богачука, Валерія Леонієва... К. МОРОЗЕНКО.

Вогненний танець, нестримний вихор, запальні веселощі — то «Ятрань». То ансамбль, до якого прихильна вся Кіровоградщина. І на фото — «Ятрань» на сцені.

Фото В. КОВПАКА.

Микола Стоян

ПОВІСТЬ

ЛЕНІНСЬКОМУ КОМСОМОЛУ
ПРИСВЯЧУЮ

Автор.

—1—

Війна гриміла на землі і в небі. На фронт через Тарасівку поспішали свіжі частини. Інколи міст через Вись не вміщав потоку машин і підвід, і сапери на величезній переправі нижче вербових заростей на горі старого Михайла Пістоля; фронт наближався всіма дорогами, всіма шляхами із заходу на схід пливли потоки евакуйованих, пливли вдень і вночі, серед них траплялись і такі, що виривались із окупованих територій, вони розповідали про фашистів, про розстріли тисяч ні в чому не винних людей.

Пронеслися на бричому польоті літаки з павукою свастикию, сама смерть заносила над селом свої чорні крила...

Степан Якович Флора, механік Тарасівської МТС, змарнів і схиб від переживань, і так не багатирського зросту, тепер на ньому все обвисло. Він не знаходив собі місця. В перші ж дні війни відправив на схід дружину і двоє дітей, і вони мов у воду впали — ні чути, ні звістки, бо й пошта майже не працювала. Всі його однолітки, і молодші, і старші віком, пішли в армію, а його у військо чомусь не брали, хоч на здоров'я він не жалівся і написав не одну заяву у військомат, у райком партії.

Останнім часом він дізнався, що деяких комуністів залишають у ворожому тилу для підпільної роботи. Прагнув всім серцем на фронт, але коли б наказали залишитися і йому — не відмовився б.

Кінчався червень, почався і липень, косили пшеницю, налітали фашистські коршуни, і тому доводилося косити більше вночі. В поле приїжджав секретар райкому партії товариш Смирнов, у незвичайному військовому одязі, низький, трохи згорблений, перебірав своїми руками колоски і не наказував, просив комбайнерів добре вимолочувати стебла. Ніби його й не турбував гімн гармат і все тривожніші вісті... Там, у полі, біля пшениць Смирнова зупинив Флору:

— Час і мені на війну! Товариш Смирнов підняв свої очі, повні печалі:

— Степане, дорогий ти мій друже... Хто тепер не хоче на фронт? Сьогодні до мене прийшли піонери, десять хлопчаків, і п'ять дівчаток, щоб дали їм гвинтівки... Так то ж діти, Степане. Невже ти не розумієш, що наша війна тут? Невже ти не розумієш, що оце зерно тепер вдесятеро стало дорожчим? Солдатам в окопах щось їсти треба!

Секретар райкому казав правду, але як з цим було погодитися...

Майже в кінці липня, коли не лише вночі, а й вдень чулися недалеко артилерійська канонада, коли жодна череда, жоден табун коней не підіймали куряви, прийшла із Зеленограда телефонограма — зібрати у кленовий парк, що біля МТС, трактори, які залишились у колгоспах (всі потужні, важкі на шостий день війни відправили на фронт).

А у віздорк раннього ранку на подвір'ї Флори з'явився кульгавий Кирило Дрозд, з вуличним прізвиськом Сало, і подав маленький папірець:

— І тобі, Степане, телеграма. Негайно в райком партії.

Похалцем ховав папірець у кишеню і радів: згадали. І раз у райком партії — напевне, зазначають тут. Або у селі, або у партизанському загоні. Немає нічого гіршого за очікування. Двадцять кілометрів дороги — і все стане гранично ясним, почнеться дія, почнеться боротьба, він, колишній червоноармієць, вмить стріляти, він зупинить не одного фашиста і не один танк!

—2—

Колись тихий, аж надто спокійний, ніби сонний Зеленоград (залізнична станція за три кілометри, заводських труб не побачиш) зовсім змінився — всі подвір'я

на всіх вулицях забиті підрозділами, обкозми, із зелених заповнених садів у небо дивилися жерла зенітних гармат, дорога на Лікареве, Коробчине, Рубаний Міст і Петроострів з підводами і незліченними, як жива стрічка, машинами.

На перехрестях вулиць — стовпи з незрозумілими позначками і цифрами і — патрулі, патрулі, патрулі.

Зеленоград напружено дивився на захід — туди, де за Петроостровом і Ярошівкою стояло задимлене сіре небо...

Степан Якович очима збирав все навколо, і тривога не покидала серця — ще ближчим став фронт... Дорога до райкому партії лежала по вулиці Леніна, біля лікарні з червоної цегли... Скільки ж біля неї і на подвір'ї підвід і машин, аж до очеретів, до ставу... І на них поранені, поранені, поранені...

Степан Якович вини ніякої не мав, і все ж відчував якусь провину, важкою ходою проходив повз них. Всі вони, такі ж, як і він, може, трактористи, може, сівачі, може, учителі, шахтарі чи столевари стали на бій із ворогом, а він ще й досі навіть не тримав гвинтівки в руках!

У райкомі партії на кленовій вулиці Карла Маркса, що простяглась від вулиці Леніна, на подвір'ї догорали якісь папери, на машину поспішно вагалися ящики, виділились загорнуті в брезент древка червоних прапорів.

Не легко дивитись на потоки евакуйованих, на маленьких дітей, що йдуть і йдуть з матерями у невідому даль на схід, на череди недоєних корів, що ревуць у пилу і безводді... Але райком партії... Райком партії, до якого з радістю, з жалю, з надіями тяглися усі, від якого, мов промені сонця, тяглися до всіх добро і тепло, евакуйовувався теж...

Важко, дуже важко тобі, Батьківщино. Невже полчища ворогів дужчі за полки твоїх синів?

Смирнов ще понижав від недоспаних ночей, від турбот, від тисяч великих і малих справ, але звичці не зрадив — поголений, зібраний, руку подав, привітався, запросив:

— Добрий день, Степане. Сідай, поговоримо, друже. Прийшов і твій час. Все відтягував і відтягував я. Думав, а може, зупинимо гадину. А ти збереш хліб, а ти скошиш кукурудзу, викопаш буряк. Так, так, Степане, — без гвинтівки солдат не солдат, але й без шматочка хліба та без грудочки цукру солдат теж не солдат...

В очах спалах - видіння. Як у Тарасівці аперше з'явилися червоноармійці - піхотинці, зупинилися на Солдатській вулиці і їх оточила дігво́ра з відрами води, з глечиками молока, з пухким пшеничним хлібом, яблуками, грушами, вишнями... Літній солдат, не змучений пекучою спекою з очей, витяг із кишені грудку цукру, і до кишені потягнувся його побратим, та діти замахали руками:

— Не візьмемо! Лишіть той цукор собі!.

І Смирнов важко, важко зігнувся:

— Даємо тобі партійне доручення — всі трактори, що лишилися у МТС, евакуйовати на схід. За Дніпро. Скільки їх там?

— Тридцять.

— Такі і в мене відомості. Становище в останні дні, — кажу як комуніст комуністові, — дуже погіршало. Тут, у нас, німці уже в Петроострові і Ярошівці. А ще важко на півночі — фашисти прори-

ваються до Дніпра. Там, Степане, наші б'ються на смерть, але не можуть зупинити гітлерівців... Евакуйовуємо і ми. Німці підходять до Зеленограда... Отакі, друже, невеселі справи. Всі трактори, Степане, треба переправити за Дніпро. Ось тобі всі документи.

Він подав міцно зв'язану папку.

Флора звівся, взяв її:

— Товаришу Смирнов! Як же їх повести... — і змовк, не наважуючись вести річ далі.

— Кажі, кажі.

— Всі ж трактористи мобілізовані до армії, вже воюють, я їх сам...

— Знаю, Степане... Я пам'ятав про це.

Я у військоматі домовився, щоб не чіпали вашу школу курсантів...

(Далі буде).

Південно-східні райони півночі продовжують наносити відчутні удари по американо-сайгонських військах на території всієї країни.

Особливо жорстокі бої недавно відбувалися в провінції Тхуатхьєн. У районі висоти 935 в цій провінції американські інтервенти втратили за 23 дні боїв 1700 чоловік убитими і пораненими.

Патріоти збили і знищили на землі 97 літаків і вертольотів.

На знімку: на зборах бійців в провінції Тхуатхьєн.

Фото ВІА-ТАРС.

Польська Народна Республіка, 50 років тому Гдиня була невеличким рибальським селищем. Зараз Гдиня — великий промисловий центр і морський порт. Тут будуються важкотоннажні судна різного призначення. Разом з розвитком промисловості перетворюється і місто.

На знімку: один з нових районів Гдині.

Фото ЦАФ-АПН.

УЩІ ДНІ один з павільйонів обласної станції юнаків нагадує скатерку-самобранку, яку чарівник заповнив щедрими дарами осені. Тут можна побачити соковиті, наліті сонцем червоношкірі яблука та ароматні груші, китиці стиглого винограду і навіть 30-кілограмові гарбузи чи 15-кілограмові кормові буряки.

Близько 150 шкільних виробничих бригад представили на виставку юних натуралістів Кіровоградщини до трьох тисяч експонатів. Майбутні хлібороби звітують про свою роботу.

Ось, наприклад, експонати школярів Маловисівського району. У звітах читаємо: «Колгосп імені Котовського. Виробнича бригада Плетеноташлицької СШ виростила на площі 20 гектарів 1718 центнерів кукурудзи». А далі — «Колгосп «Перше травня». Виробнича бригада Злинської СШ № 1 збрала на площі 5 гектарів по 42,9 центнера з гектара «Безостой-1», соняшника на площі 5 гектарів — по 28,1 центнера (в колгоспі відповідно — по 31,6 та 22,6)». Або ще: «Колгосп імені Карла Маркса. Ланка учениці Алли Жабокрицької збрала по 65 центнерів кукурудзи з гектара». Записи ці можна продовжити.

Про здобутки новоукраїнців розповідає стенд «Руками майбутніх хліборобів». Тут цифри теж вагомі: вирощено кукурудзи по 62 центнери з гектара, цукрових буряків — 370, картоплі — 170. На цьому ж стенді під рубрикою «На їх до-

Як виростити ШАНТАНЕ?

свіді вчиться юнь» — розповіді про передовиків сільського господарства району.

Особливо привертають увагу роботи по дослідженню впливу органо-мінеральних добрив на врожай культур. Наприклад, чудового успіху добились вихованці Новгородківського Будинку піонерів Талія Кравченко, Катя Хильченко та Люда Жаботинська. Вони провели такий експеримент: насіння соняшника перед посівом було замочене в розчині, що містить мікроелементи бору, марганцю та міді. Одержано небувалі урожаї — 65,7 центнера в перерахунку на один гектар.

Кращі експонати виставки будуть демонструватися в Києві. На республіканську виставку бузні представлені стенд «Наші досягнення» (Устинівська СШ), яблука, вирощені учнями Соколовської СШ (Кіровоградський район), морква «Шанта-не», вирощена ланкою В. Мельничук з Веселинської восьмирічної школи Кіровоградського району, цибуля «Стригунівська-79», яку виростили учні 6-го класу Новостанківської 8-річної школи Добровеличківського району, 27-кілограмовий гарбуз сорту «Дніпровський стофунтовий», вирощений учнями Дмитрівської СШ Знаменського району, та багато інших експонатів.

Ю. СТОРЧАК.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 1 Листопада, ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 — Ранкова гімнастика для дітей. (М.) 9.15 — Новини. (М.) 9.30 — Для школярів «Будильник». (М.) 10.00 — Програма Чебоксарської студії телебачення.

(М.) 10.45 — Для юнацтва. «Крила нашої Батьківщини». Олімпіада з історії авіації. Другий тур. (М.) 11.45 — Кольорове телебачення. У світі тварин. (М.) 13.00 — «Шедєвр». Бетховен — «Симфонія № 33». (М.) 14.10 — Для школярів. «Яким бути». (Дніпропетровськ). 14.40 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. «Вони будуть офіцерами». (Одеса). 16.45 — Назустріч XXIV з'їзду КПРС. «Твій товариш». (Харків). 17.00 — Кольорове телебачення. «Клуб кіномандрівників». (М.) 18.00 — Чемпіонат СРСР з футболу. «Динамо» (К.). — «Торпедо» (М.). 18.45 — Програма передач. (К.). 18.50 —

Програма УТ. 19.05 — Камертон доброго настрою. (Миколаїв). 19.30 — Розповідь І. Андрушків. (М.). 20.30 — Програма «Час». (М.). 21.00 — Новини кіноекрана. (К.). 22.28 — Українське кольорове телебачення. Вечір бального танцю. (К.). 23.25 — Новини. (М.).

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36, Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.